

Η νοερά Θεία Κοινωνία

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Εφόσον η λέξη κοινωνία σημαίνει τη βαθύτερη σχέση, την ένωση με άλλο άνθρωπο, η χρησιμοποίηση από την Εκκλησία του όρου «Θεία Κοινωνία» φανερώνει το μυστήριο εκείνο που μας ενώνει υπαρξιακά με το Χριστό. Ο ίδιος, άλλωστε, είπε «ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ» (Ιω.6,56). Κοινωνώντας, δηλαδή, ενωνόμαστε σε τέτοιο σημείο ώστε είμαστε μέσα στο Χριστό κι Αυτός μέσα μας.

Σίγουρα η λογική δεν μπορεί να βοηθήσει τον άνθρωπο για να το καταλάβει. Η εμπειρία, όμως, των πιστών βεβαιώνει ότι είναι αλήθεια από τα αποτελέσματα. Γιατί όποιος κοινωνά με συναίσθηση της αναξιοτήτάς του κι άρα μετανοεί, και στηριγμένος στην αγάπη του Μεγάλου Θεού κι όχι στον εαυτό του, βιώνει τη μεταμόρφωση της ύπαρξής του, τη χαρά και την απεραντοσύνη της καρδιάς του που αγκαλιάζει όλους τους ανθρώπους «όπου γης», ακόμα και τους εχθρούς του.

Η αναγκαιότητα της Θείας Κοινωνίας είναι δεδομένη για να ενωθούμε με το Χριστό και να ζήσουμε τη ζωή Του. Όχι, όμως, κατά μαγικό τρόπο, χωρίς τη δική

μας προσπάθεια, καθημερινά, για κάθαρση από τα πάθη και τις αμαρτίες ώστε να γίνουμε δεχτικοί των πολλών δωρεών της Θείας Μετάληψης.

Από τη μια χρειάζεται η Θεία Κοινωνία και από την άλλη ο προσωπικός αγώνας. Έτσι συνεργάζεται ο Θεός με τον άνθρωπο και πραγματοποιείται το θαύμα της αγιότητας, της θέωσης, της σωτηρίας του ανθρώπου.

Τι γίνεται, όμως, στην περίπτωση που θέλουμε να κοινωνήσουμε, μετανοούμε κι ετοιμαζόμαστε όπως οι άγιοι Πατέρες μας νουθετούν, αλλά δεν μπορούμε για πρακτικούς λόγους να το πράξουμε;

Στο βιβλίο «... στεναγμοίς αλαλήτοις» του Μητροπολίτη Μεσογαίας Νικολάου (Αθήνα 1994, 6.322) αναφέρεται η εξής προσευχή του αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, που επιγράφεται, «Ευχή πόθου νοεράς κοινωνίας»:

«Επειδή, Κύριέ μου, δεν δύναμαι να σε δεχθώ τούτην την ημέραν μυστηριωδώς, κάμε εσύ, ω αγαθότης και δύναμις άκτιστος, να σε δεχθώ αξίως τώρα πνευματικώς, και εις κάθε ώραν και εις κάθε ημέραν, με το να μου δώσης νέαν χάριν και δύναμιν κατά πάντων των εχθρών μου· και μάλιστα, κατ' εκείνου του πάθους και εχθρού, εις τον οποίον διά να αρέσω και διά να κάνω το θέλημά του, εναντιώνομαι και κάνω πόλεμον με εσένα».

Είναι προφανές ότι ο άγιος, ένεκα συνθηκών που ζούσε εκείνη την ημέρα,

αδυνατούσε να παρευρεθεί στη Θεία Λειτουργία και να κοινωνήσει το Χριστό. Ήταν μοναχός κι όχι ιερομόναχος κι ως εκ τούτου δεν μπορούσε να τελέσει τη Θεία Λειτουργία.

Συγχρόνως, είναι αποκαλυπτικό ότι η κοινωνία με το Θεό, η ένωση μαζί Του, μπορεί να γίνει, κάτω από κάποιες προϋποθέσεις, και πνευματικά - νοερά, ώστε να μην στερηθεί ο χριστιανός τη Θεία Κοινωνία, όταν δεν μπορεί να λειτουργηθεί κι όχι, βέβαια, γιατί δεν θέλει.

Η Εκκλησία, με την πλούσια παράδοσή της και ως φορέας της Αλήθειας, έχει λύσεις για όλα τα προβλήματα που αναφέρονται στα μέλη της.

Στηριγμένοι στις προτροπές των Επισκόπων, που έχουν ευθύνη για μας, ας μείνουμε «προς καιρόν» μακριά από τις λειτουργικές συνάξεις κι ας προσευχηθούμε πιο αληθινά για μας και τον κόσμο μας. Συγχρόνως, μπορούμε να δούμε, με ειλικρίνεια, το βαθύτερο εαυτό μας με τα πάθη και τις αδυναμίες του, που, εν αγνοία μας, «εναντιωνόμαστε και κάνουμε πόλεμο με το Θεό». Έτσι, η Θεία Κοινωνία δεν θα είναι, όπως, ενδεχομένως, μέχρι τώρα μια εξωτερική πράξη, αλλά μια ουσιαστική πορεία συνάντησης, σχέσης, ένωσης με τον Κύριο και Θεό μας.

<https://bit.ly/2vNBVq3>